

Rengas

Suomen Katulähetyksiitto ry. -
Finlans gatumissionsförbundet rf.

1/2018

SISÄLLYS:

Puheenjohtajan tervehdys: Se on täytetty	3
Pullakirkko kokontuu ekumenian hengessä	4
Yksikin koukkuun jäänyt on liikaa	6-7
Valtakunnalliset kesäpäivät Kokkolassa, alustava ohjelma	8-9
Talvipäivät Jyväskylässä	10
Turvassa	11-12
Kuvasatoa Talvipäiviltä Jyväskylästä	13
Katulähetystyöntekijä Rovaniemeltä	14
Kansikuva: Katulähetystyöhön siunattiin Tiina Korpela Turusta ja Heikki Jussila Tampereelta.	

SKLL:n Valtakunnalliset kesäpäivät 2018 Kokkolan kirkossa ja seurakuntakeskuksessa 10.- 12.8..2018.

Ohjelma: www.katulahetyслиitto.org

Siunattavat ilm. [pekka.arposuo\(at\)gmail.com](mailto:pekka.arposuo(at)gmail.com)

RENGAS-LEHTI

Kristillissosiaalinen päihde-kriminaali- ja katulähetystyön julkaisu

73. vuosikerta

Ilmestyy neljä kertaa vuodessa

Vuosikerran hinta 12 €

Yhteisöalennus yli 3 kpl:sta -10 %

Toimituskunta (yhteystiedot takasivulla)

Pekka Arposuo (vastaava toimittaja), Jyväskylä

Inger Eronen, Pori

Pertti Ahokas, Rovaniemi

Toimitussihteeri + taitto

Erkki Arvaja, Jyväskylä

Tilaukset ja osoitteenmuutokset

Tilaukset ja osoitteenmuutokset:

Jukka Silvola

jukka.silvola@turunkatulahetys.fi

0443355500

Paino Jyväskylän Katulähetys monistamo, Jyväskylä

Se on täytetty

Saimme viettää jälleen Jeesuksen ylösnousemusjuhlaa Pääsiäisenä. Odotamme Helluntaipäivää, jolloin Jeesuksen lupauksen mukaisesti Pyhä Henki tuli ihmisten päälle ja he saivat voiman. Voiman olla Hänen todistajinaan aina maan ääriin saakka.

Matt. 27:15-23 Oli tapana, että maaherra juhlan aikana päästi kansalle yhden vangin irti, kenenkä he tahtoivat. Ja heillä oli silloin kuuluisa vanki, jota sanottiin Barabbaaksi. Kun he nyt olivat koolla, sanoi Pilatus heille: ”Kummanko tahdotte, että minä teille päästän, Barabbaanko vai Jeesuksen, jota sanotaan Kristukseksi?” Sillä hän tiesi, että he kateudesta olivat antaneet hänet hänen käsiinsä. Mutta kun hän istui tuomarintuimella, lähetti hänen vaimonsa hänelle sanan: ”Älä puutu siihen vanhurskaaseen mieheen, sillä minä olen tänä yönä unessa paljon kärsinyt hänen tähtensä”. Mutta ylipapit ja vanhimmat yllyttivät kansaa anomaan Barabbasta, mutta surmauttamaan Jeesuksen. Ja maaherra puhui heille ja sanoi: ”Kummanko näistä kahdesta tahdotte, että minä teille päästän?” He sanoivat ”Barabbaan”. Pilatus sanoi heille: ”Mitä minun sitten on tehtävä Jeesukselle, jota sanotaan Kristukseksi?” He sanoivat kaikki ”Ristiinnaulittakoon!” Niin maaherra sanoi: ”Mitä pahaa hän sitten on tehnyt?” Mutta he huusivat vielä kovemmin sanoen: ”Ristiinnaulittakoon!

Kansalla ei ollut aavistustakaan, mitä seurauksia Jeesuksen ristinnaulitsemisella tulisi olemaan, he toimivat vain kateudesta. Tänä päivänä me saamme uskoa, että Jeesus sovitti kaikki syntimme ja sairautemme Golgatan keskimmaisella ristillä. Hän ei jättänyt pienintäkään syntiä sovitettavaksemme, koska Hän tiesi, ettei meistä olisi syntien sovittajaksi. Pelastuksemme tähden oli hyvä, että Pilatus teki kansan vaatimuksen mukaisesti. Olemme syyllisiä Jeesuksen ristinkuolemaan, ja jotka sen uskomme, olemme osallisia myös Jeesuksen ylösnousemukseen. Tiedämme, että Jeesus meni valmistamaan meille asuinsijan Isän luo Taivaaseen, ja siellä saamme viettää iankaikkista

Pekka Arposuo

elämää Hänen kanssaan.

Joh. 16:7 ”Mutta minä sanon teille totuuden: teille on hyväksi, että minä menen pois. Ellen mene pois, ei Puolustaja tule teidän luoksenne; mutta mentyäni pois, minä lähetän hänet luoksenne.”

Maan päällä ihmisenä ollessaan Jeesus paransi ja siunasi omien kätensä kautta: koskettamalla ihmisiä ja laittamalla kätensä heidän päälle. Jokin aika sitten näin erikoisen patsaan. Patsas kuvasi Jeesusta, jolta oli molemmat kädet poikki. Patsas muistutti minua siitä, etteivät Jeesuksen kädet ole enää fyysisesti läsnä. Hänen tahtonsa onkin, että me olisimme Hänen käsinään täällä maan päällä. Saamme arjen keskellä liikkeussamme toimia Hänen sanansaattajina ja Hänen ylösnousemuksensa todistajina. Jeesus lupasi: ”Mutta te saatte voiman, kun Pyhä Henki tulee teidän päällenne, ja te tulette olemaan minun todistajani sekä Jerusalemissa että koko Juudeassa ja Samariassa aina maan ääriin saakka.” Hänen lupauksensa on yhä voimassa. Kun avaaamme suomme kertoaksemme Hänestä, Hänen Pyhä Henkensä on voimamme ja rohkeutemme. Kerrotaan ilosanomaa, jotta mahdollisimman moni saa vastaanottaa iankaikkisen elämän lahjan.

Pekka Arposuo
Skll puheenjohtaja

Pullakirkko kokoontuu ekumenian hengessä

Kuva: Hannu Jukola

Pullakirkon pöydän ääressä tuumailevat Tommi Reijonen, Franz Lindström ja Heikki Jussila tietävät, että tukea tarvitaan.

Tampereen Katulähetyksen pysytyyn pistämä pullakirkko kokoontuu Hautainhoitorahaston omistamassa toimitilassa Kissanmaankatu 14:ssä sunnuntaisin puoliltapäivin.

Tuomiokirkkoseurakunta on luvannut järjestää toisen toimitilan, jos huoneisto myydään. Myös kalusteet on saatu seurakunnilta.

Viime vuoden alkupuolella perustetun yhdistyksen johtosääntö toteaa yhdistyksen toimivan Raamatun mukaisesti johdatamalla ihmisiä Kristuksen tuntemiseen.

– Yhdistys toimii erityisesti päihde- ja rikinaalityön alalla kristillisessä hengessä, kertoo puheenjohtaja Heikki Jussila.

Liikkeelle on lähdetty Sininauhaliiton alkupuolella.

– Hallituksen jäsenet ovat sitoutuneet vuoroihin tämän vuoden loppuun asti. Tarkoituksena on saada pullakirkosta pysyvä, Jussila kertoo.

Hän on itsekin ekumeenisen toiminnan esimerkki, sillä hän on toiminut Mustan Lampaan vapaaehtoisena ja seurakuntien ehtoollisavustajana sekä Herättäjä-yhdistyksessä.

Yhteistyökumppanina on elintarvikkeita lahjoittava kauppa, jolta ylijäämää haetaan vuorotellen metodistien ja Saalem-seurakunnan teetupabussin kanssa.

– Viedään sinne, minne tarvitaan, Jussila

tiivistää.

Pullakirkon jälkeen yli jääneet tuotteet jaetaan tarvitsijoille. Samoin ruokaa viedään avustettaville perheille.

– Tosi hyvä asia, kun joutuu elämään aika niukasti, eikä nämä jutut ole vieraita muutenkaan, kommentoi pullakirkko-ideaa Tommi Reijonen.

Franz Lindströmiä oli ensimmäisellä käyntikerralla koskettanut turvallinen kirkollinen ote, jonka aikaansaivat kynttilät, pieni tila ja päivän teeman läpikäynti.

Laitosten ja nurkkien sekameteli-elämää

Molemmilla on kokemusta asunnottomuudesta elämänhistoriansa kulussa.

– Aikanaan elin kuusi vuotta yhtäjaksoisesti laitoksissa ja kavereiden nurkissa, väliajat olin vankilassa katkolla, ja elämä oli yhtä sekameteliä. Joskus yövyin häkkikellareissakin, Lindström muistelee.

– Pähdeettömyys oli tie pois siitä elämästä. Siihen aikaan myönnettiin laitoskuntoutuksia, ja kahden ja puolen kuukauden aikana ehti tulla raitista.

Reijonen kertoo eläneensä muutamia vuosia kavereiden nurkissa ja istuskelleensa rautatieasemalla.

– Sen jälkeen oli pieniä asunnottomuusjaksoja, kunnes pääsin Kotikartanolle.

– Toisaalta se aika tuntuu kaukaiselta, mutta ei liian, ettei totuus unohdu. Etten luule, että kaikki on mun omaa ansiota. Tänä päivänä olen avuksi muille, jos vain voin, varsinkin kun hoitopuoli on ajettu alas ja vastuuta työnnetään enemmän ruohonjuuritasolle, Lindström kritisoi.

Miehet kertovat, että Kauppahallissa tapaa entisiä Mustan Lampaan asiakkaita. Osa on löytänyt tiensä Huoltisuun ja osa ei.

Reijonen lisää, että Huoltusella käy nykyään paljon nuorisoa. Ero Lampaan toimintaan

on siinä, että kaupungin ylläpitämästä paikasta puuttuu talkoohenki ja -porukka.

Kaikille eivät käy samat ratkaisut

Tuetun asumisen paikkoja on Lindströmin mukaan tullut jonkin verran, mutta päihdepuolen alasajon myötä ratkaisut eivät usein ole kestäviä. Tuettua asumista on Tampereen A-Killalla Härmälässä ja AlfaKuntoutuksella Hervannassa. Päihdeongelmainen asunnoton on yleensä myös luottotiedoton.

– Monelle vuokranantajalle ei käy sosiaalihuollon maksusitoumus, vaikka se on valmista rahaa, Reijonen ihmettelee.

– Kaikille eivät käy samat asumisratkaisut. Pitäisi panostaa siihen vaiheeseen, kun ratkaisuja mietitään. Jollekin voi olla hyvä, että omaa vastuuta annetaan nopeasti, mutta ei kaikille, Lindström painottaa.

Aiemmin, kun sosiaalityön maksusitoumuksien antajat tunsivat asiakkaansa, tämä arviointi oli helpompaa, hän miettii.

– Loistoa on kritisoitu siitä, että päihdehoitoa ei saa, jos on asunnoton, mutta tuettuun asumiseen ei pääse, jos ei ole päihdeeton. Tämä pattitilanne on jo lähtökohtaisesti lainvastaista, onneksi tähän ollaan puuttumassa.

Katulähetys on anonut määrärahaa vertaistukitoimintaan, ja haaveissa on ollut myös tilapäismajoituksen tarjoaminen. Hyväkuntoisten vaatteiden jakaminen on alkamassa ja retkiäkin suunnitellaan.

**Teksti: Asta Kettunen
Artikkeli ollut Siltalehdessä
2017.**

”Yksikin koukkuun jäänyt on liikaa”

Teksti: Elina Rautio

Kuvat: Pentti Heinonen

Onko tissuttelu harmitonta? Entä mitä seurauksia voi olla alkoholilain höllentämisellä? Päihdekuntoutusohjaaja tietää, mitä narkootiset aineet voivat saada aikaan.

Moni suomalainen pitää nuorten alkoholikoikeiluja ja aikuisten kosteita illanviettoja harmittomina tapoina etsiä rajoja tai vaihtaa vapaalle. Päihdekuntoutusohjaaja Anne Palmi tietää, että päihdekoukkuun jääneelle seuraukset ovat kaikkea muuta kuin harmittomat.

– Minulla itselläni ei ole alkoholistaustaa, ja muutoinkin kosketuspinta päihderiippuvuusiin oli aiemmin hyvin ohut. Aloittaessani syksyllä 2013 työt Jyväskylän Kan-kodilla olinkin järkyttynyt siitä, kuinka pahaan jamaan päihtee voivat ihmisen viedä. Jo kolmekymppinen päihdeidenkäyttäjät voi olla olemukseltaan kuin haamu, täysin lamaantunut.

Syrjäytyminen, velkaantuminen, asunnon menettäminen, ihmissuhteiden rikkoutuminen. Siinä muutamia lamaantumiseen johtavia päihdeongelman seurauksia. Usein päihdeidenkäyttö aiheuttaa myös mielenterveysongelmia, kuten harhoja, jotka johtavat kaksisuuntaisen mielialahäiriön diagnoosiin ja vahvaan lääkitykseen.

– Kierteen alettua kukaan ei enää edes saa selville, ovatko harhat syy vai seuraus. Päihdeidenkäyttäjät voivat olla myös väkivaltaisia tai itsetuhoisia, Palmi luettelee.

Hän huomauttaa, että ongelman seuraukset eivät kosketa vain asianosaisen elämää vaan koko tämän perhettä.

– Jokainen alkoholisti tai narkomaani on jonkun poika tai tyttö, veli tai sisko, isä tai äiti.

Lisäksi raskaana olevan naisen päihdeidenkäyttö vaikuttaa myös syntymättömään lapseen.

Avain omassa taskussa

Kuinka ihminen sitten päätyy tällaiseen tilaan, yhteiskunnan vieroksumaksi ihmisraunioksi? Anne Palmiin mukaan syyt ovat moninaiset. Joskus ei tarvita muuta kuin eksyminen väärään seuraan ja yllytyksen kohteeksi.

– Aika usein taustalla on kuitenkin traumaattisia kokemuksia, kuten hyväksikäyttöä ja laiminlyöntiä, tai tavallisempia kipuja, kuten vanhempien avioerosta seurannutta irrallisuutta ja huolenpidon puutetta. Pahaa oloa aletaan sitten turruttaa alkoholilla, lääkkeillä tai huumeilla.

Syvälle menevien juurisyyden vuoksi päihderiippuvuudesta vapautuminen onkin usein pitkä prosessi. Kuntoutuksessa painotetaan keskustelua ja terapiaa, mutta joskus se kaikista kipein asia saattaa jäädä sanomatta.

– Raitistumista seuraa se, että menneisyyden asiat alkavat muistua mieleen. Silloin on vaarana retkahtaa, jos ei kestä kohdata padottuja tunteita. Esimerkiksi vihan tunteen painaa mieluummin taka-alalle kuin alkaa käsitellä sen taustalla olevia asioita, Palmi selventää.

Ylipäättään pysyvä raitistuminen edellyttää sitä, että ihminen uskaltaa lähteä toipumisprosessiin ja ottaa vastuun omasta elämästään.

– Ketään ei voi pakottaa eikä manipuloida. Kuntoutuksessakin me ohjaajat voimme olla rinnalla ja tukena, mutta avain on lopulta jokaisen omassa taskussa.

Pohjakosketus tarpeen

Anne Palmiin työn huippuhetkiä ovat tilanteet, joissa asiakas oivaltaa oman vastuunsa ja motivoituu tekemään töitä paranemisensa eteen.

Anne Palmi toivoisi, että ihmiset suhtautuisivat päihteidenkäyttäjiin samoin kuin muihinkin lähimmäisiinsä. – Ammattiavun lisäksi olisi tärkeää, että kuntoutujat löytäisivät päihteetöntä seuraa. Kotiseurakunnassani Jyväskylän helluntaiseurakunnassa on Paarinkantajat-niminen vertaistuellinen kasvuryhmä, joka on tarkoitettu erityisesti riippuvuuksista kärsiville ja niistä toipuville.

Mieleen on jäänyt erityisesti eräs nainen, jonka kohdalla uskoontulo oli selkeä käänne uuden elämän alkuun pääsemisessä.

– Hänellä oli hengellistä taustaa, mutta nuorena koukkuun jääminen oli tuhonnut elämän. Kan-kodilla ollessaan hän itki todella paljon ja sai siten purettua menneisyyden asioita. Sain aivan vähän aikaa sitten häneltä viestin, että edelleen hänellä on rauha sydämessä ja asiat hyvin, Palmi kertoo.

Rohkaisevia esimerkkejä löytyy myös niistä, jotka eivät ole lähteneet uskonnolle. Kan-kodilla ei nimittäin kristillisestä arvopohjasta huolimatta käännytetä, vaikka uskoontulon on tutkimuksissakin todettu auttavan kiinnostymään raittiseen elämäntapaan.

– Emme myöskään usko, että jos joku raitistuu meillä, se on pelkästään meidän ansiotamme. Useimmat asiakkaamme ovat olleet ennen tulleena monessa paikassa kuntoutuksessa. He ovat saaneet eväitä kaikista niistä.

Anne Palmi näkee, että toipumaan lähteneitä päihderiippuvaisia yhdistää eräänlainen pohjakosketus, jossa ihminen ymmärtää elämäntapansa tuhoisuuden.

– Motivaatioksi ei riitä se, että äiti pakotti hoitoon, koska ei jaksanut katsella poikansa juomista.

– Jonkun herättää puolison lähteminen tai lasten huostaanotto ja niistä seuraava kaiken menettämisen pelko. Jollekin pohjakosketuksen antaa käyminen lähellä kuolemaa. Silloin hän ymmärtää hengenmenon olevan seuraava askel, jos elämä jatkuu samalla tavalla.

Lakimuutokset eivät innosta

Kun päihderiippuvuuden pohjakosketuksen kokeneita näkee päivittäin, ei liene ihme, etteivät marraskuussa eduskunnan äänestykseen tulevat alkoholilain höllennykset herätä innostusta. Anne Palmi ymmärtää monien kokevan nykyisen lainsäädännön holhoavaksi mutta muistuttaa, että helppo alkoholin saatavuus lisää kulutusta ja sen myötä myös kielteisiä sivuvaikutuksia.

Monet lakiuudistuksia puoltavat viittaavat keskieuropalaiseen alkoholikulttuuriin.

– Olen itse asunut Keski-Euroopassa ja nähnyt, ettei siellä tosiaan ole samanlaisia alkoholiongelmia kuin meillä Suomessa. Siel-

jatkuu sivulla 15.

Kuljetko silmät ristissä?

Valtakunnalliset Katulähetyspäivät

10.–12.8.2018

Kokkolan kirkossa ja seurakuntakeskuksessa

Katulähetys & Kokkolan suomalainen seurakunta

Kokkolan Kesäpäivien alustava ohjelma

Perjantai 10.8.

- 13 Ilmoittautuminen ja kahvit Alasalissa
Sanan äärellä/musiikkia/hiljaisuuden polku
- 15 Päivien avaus Yläsalissa
Kirkkoherran tervehdys, Katulähetysliiton puheenjohtajan tervehdys,
Kokkolan kaupungin tervehdys, Soiten tervehdys
Katulähetysten lauluryhmä
Kokkolan Katulähetysten esittely
Päivällinen Alasalissa
- 19 Nina Åströmin konsertti Kokkolan kirkossa
- 20.30 Iltapala Alasalissa
- 22 Makkaranpaistoa ja vapaata oleilua sisäpihalla

Lauantai 11.8.

- Aamupalat majapaikoissa
- 8.45 Aamurukous Kokkolan kirkossa
- 9 Kiertoajelu ja -kävely
- 12 Lounas Alasalissa
- 13 Vuosikokous Yläsalissa
Kahvit Alasalissa
- 15 Soiten kehittämissuunnittelija Saara Långin tervehdys
Terveiset osallistuvilta paikkakunnilta
- 17 Päivällinen Alasalissa
- 18 Karaoke ja yhteislaulut Backstagella
- 19.30 Raamattuopetus Kokkolan kirkossa; Sanaa ja musiikkia (yleisölle avoin)
- 20.30 Iltarukous Kokkolan kirkossa (yleisölle avoin)
- 21 Iltapala Alasalissa
- 22 Makkaranpaistoa sisäpihalla

Sunnuntai 12.8.

- Aamupalat majapaikoissa
- 10 Messu Kokkolan kirkossa, vapaaehtoisten siunaaminen
- 11 Lounas Alasalissa
- 13 Päätösjuhla Yläsalissa
Kahvit Alasalissa

Taukojumppaa / liikkuva hartaus • Esirukouslaatikko • Ideapankki
Päivitetty ohjelma löytyy osoitteesta www.kokkolansuomalainenseurakunta.fi/
katulahetyspäivät

Ilmoittautuminen netissä: www.kokkolansuomalainenseurakunta.fi/
katulahetyspäivät

Talvipäivät Jyväskylässä

2. - 4.2018

Talvinen raikas pakkassää toivotti talvipäivävieraat tervetulleiksi Kiponniemen Toimintakeskukseen Vesankaan.

Tarja Hiltunen ja Jarmo ja Arja Honkasalo kertoivat kattavasti Sininauhaliiton Perheklubi-toiminnasta. Perheklubit ovat päihteiden ongelmakäytöstä kärsivien perheiden vertaistukiryhmiä, joissa tarjotaan tukea samassa ryhmässä sekä päihteitä käyttävälle että hänen läheisilleen.

Jyväskylän Katulähetys ry:n toiminnanjohtaja Erkki Keski-Lusa avasi Talvipäivät. Tomi Kuosmanen toi Jyväskylän kaupungin tervehdyksen ja kirkkoherra Arto Viitala Jyväskylän seurakunnan tervehdyksen. Suomen Katulähetystyliiton puheenjohtaja Pekka Arposuo toivotti koko talvipäiväväen vielä tervetulleeksi.

Kiponniemen toimintakeskuksen toiminnanjohtaja Pertti Rätty jakoi Jumalan Sanaa perjantaina ja lauantaista reilun tunnin verran. Pertti kertoi omakohtaisia kokemuksia elämästä ja tapahtuneista tilanteista. Ne eivät ole pelkkiä tarinoita, vaan jokaiseen liittyy tavalla tai toisella Jumalan johdatus ja Hänen apunsa, joka ei koskaan myöhästy. Pertti on saanut olla todistamassa lukuisia Jumalan ihmeitä.

Perjantai-iltä päätettiin makkaran ja tikkupullan paistamiseen kodan nuotiolla. Kota oli tunnelmallisen hämärä tulen liekkien leikkiessä polttopuissa. Kota täyttyi makkaran paistajista, ja laittoivatpa muutamat toisenkin makkaran tikun nokkaan. Jotkut paistoivat tikkupullaa ensimmäistä kertaa. Kota täyttyi mukavalla puheensorinalla, ja melkein voisi laulaa mukailtuna ”Oi jospa oisit saanut olla mukana!”. Talvipäivien teemana oli Mielen uudistuksen kautta muutokseen roomalaiskirjeen 12:2 mukaan. Lauantaina teemaan liittyen Erkki

Sirpa Arposuo

Keski-Lusa kertoi elämästään ja tekemistään löydöistä. Erkin puhe oli pohdiskelevan avointa ja koskettavaa. Illalla talvipäiväläiset saivat nauttia Kyösti Kytöjoen ja Andras Szabon konsertista. Nenäliinat eivät olleet turhaan laukussa mukana. Miehet ovat lahjakkaita ja taitavia tulkitsijoita, ja ennen kaikkea Isän kanavina kuulijoille.

Jumalanpalvelus oli sunnuntaina Kaupungin-kirkossa. Laitilan kirkkoherra Petri Laitinen saarnasi ja Jyväskylän seurakunnan kappalainen Seppo Wuolio toimi liturgina. Katulähetystyöhön siunattiin kaksi henkilöä. Päätösjuhlassa Kiponniemessä katulähetystyöhön siunatut kukitettiin.

Jyväskylän Talvipäivät ovat Pekan syntymäpäivän tienoilla, ja tänä vuonna hän täytti 70 vuotta. Mikäs sen parempi juhlapaikka ja -väki kuin oma katulähetysväki! Muutaman sanomani ajatuksen ja onnitteluiden jälkeen siirryimme täytekkukahveille. Syntymäpäiväsankarille kajautettiin vielä onnittelu- ja siunauslaulut.

Sirpa Arposuo

Turvassa

Aloittaessani kirjoittamaan tätä juttua, mielessäni olivat Vanhan Testamentin turvakaupungit. Ne olivat paikkoja, joihin jonkun lähimmäisen tappanut saattoi juosta pakoon. Syyttömäksi todettu sai jäädä turvakaupunkiin elämään hänelle osoitettuun paikkaan, eikä verenkostaja voinut häntä enää saavuttaa. Turvakaupungit ovat meille kristityille esikuvaa Jeesuksesta. Hän avasi meille portin turvakaupunkiin, joka hän itse on. Meistä ihmisistä ei kukaan ole syytön, vaan olemme kaikki olleet ristiinnaulitsemassa Jeesusta ja ansaitsisimme kuolemantuomion. Evankeliumin ihanuus on kuitenkin siinä, että Jeesus itse otti päällensä meidän syntimme ja tuli synniksi meidän edestämme. Siksi meidät julistetaan syyttömiksi Jeesuksessa Kristuksessa. Hänen ansiostaan meillä on pääsy turvakaupunkiin ja me pelastumme, kun vain pysymme Jeesuksessa.

Vietin lapsuuttani Jyväskylän laitakaupungin teollisuustajamassa

Ajatukseni palauttivat minut lapsuuteeni ja sen jälkeiseen aikuisajan elämäni 40-vuotiaaksi asti. Vietin lapsuuttani Jyväskylän laitakaupungin teollisuustajamassa. Vanhempani olivat tehdastyöläisiä ja siskoni oli kolme vuotta minua vanhempi. Päihdeongelmia meillä ei perheessäni lapsuuteni aikana ollut, mutta kodissani arvostettiin ns. kovia arvoja. Muistan hävenneeni kotiani enkä kutsunut kavereitani luokseni. Olin mieluummin aina kavereiden kotona, ja ihmettelin heillä aikuisten ystävällisyyttä ja hyvää henkeä.

Isovanhempien luona turvassa sain olla koulun kesälomien aikaan. Heidän luonansa asui äidin

Ari Saatala

mummo. Tämä mummo oli kuolemaisillaan. Muistan olleeni noin kuusivuotias, kun olin äitini kanssa hänen vuoteensa vierellä heidän puhuessa vierasta kieltä. Ollessani 12-vuotias, äitini kertoi muuttavansa pois kotoa ja etten minä voinut mennä hänen mukaansa. Äidin sanoilla oli voimakas vaikutus minuun, vaikka hän lupasi tulla hakemaan minut saatuaan asiansa järjestykseen. Äiti kertoi, että hänen mummo joka oli puolalainen uskoï Jumalaan ja oli kuolinvuoteellaan sanonut ettei minusta tarvitse olla huolissaan. Mummo oli unessa nähnyt, kun minulle ojennettiin valtavan suuri timantti. Sitten äitini hävisi elämästäni ja jäin isäni luokse, joka laittoi minut asumaan kerrostalomme kellariin. Myöhemmin äidistäni tulikin ehkä ainut joka hyväksyi minut. Hän itse sai armon löytää Jeesuksen ennen kuolemaansa ja hän oli Jeesuksen ahkera todistaja loppuelämänsä.

Ajauduin etsimään turvaa itseäni vanhemmista kavereista. Valitettavasti porukka, johon pääsee helposti mukaan, antaa usein eväitä päihteiden käyttöön, varkauksiin ja yleensäkin epärehellisyyteen. Urheilukaverini oli ainoa sosiaalinen ympäristö, jossa viihdyin ja tunsin olevani turvassa ja omieni joukossa. Urheiluharrastukset olivat vielä mukana elämässä. Treeneissä ja peleissä tunsin olevani joukossa mukana kuten muutkin. Harrastusten ulkopuolella tunsin olevani avuton ja koin kelpaamattomuutta ja häpeää. Niinpä elämäni kulki syvemmälle päihteiden ja rikosten maailmaan. Kaikesta epänormaalista tuli normaalia.

Urheilukaverini oli ainoa sosiaalinen ympäristö

Päihdemaailmassa eläminen ja toistuvat vankilatuomiot tulivat osaksi elämäni. Ensimmäisiltä tuomioilta päästyäni, ajattelin alkavani elää tavallisen ihmisen elämää. Yritykset olivat hyviä ja suunnitelmallisia, mutta ne loppuivat lyhyeen palatessani tottumaani tuttuun ja ”turvalliseen” porukkaan. Olin oravanpyörässä, joka johti aina takaisin vankilaan. Vankilamaailmasta oli tullut sellainen ”turvallinen” paikka, jossa pystyi rauhoittumaan ja eheytyvänsikin. Suomalainen vankila on loistava paikka laittaa asioitaan kuntoon. Koin vankilan ”turvalliseksi” paikaksi. Siellä ei ollut alemuudentunteita, yksinäisyyttä, häpeää eikä köyhyyttä, koska siellä ei ole kontrastia muunlaiseen ympäristöön. Siellä oli vain horisontissa siintävä siviili ja kuvitelmat itsestä jonkinlaisena huippumiehenä siellä. Siviilympäristö aiheuttaa monenlaista epävarmuutta ja kielteiset tunteet nousevat moneen asiaan kohdistuvalla kateudella höystettynä. Kyse ei ollut siitä, ettenkö olisi osannut ja fyysisesti pystynyt hoitamaan asioitani. Kyse oli enemmänkin sisäisestä vankilasta, jota voi pitää todellisenä ongelmavankilana, ja se näkyi minusta ulospäin.

41-vuotiaana olin ollut vankilassa lähes 20

vuotta elämästäni. Noiden vuosien aikana mieleeni muistui äitini kertoma puolalaisympäristön uni. Ihmettelin sitä timanttia, koska en nähnyt sitä elämässäni. Uni kuitenkin eli mielessäni. Minulla oli sellainen toivoon liittyvä pohjaväre, että jonain päivänä kaikki vielä muuttuu hyväksi, vaikkakin käsittänyt, kuinka se voisi olla mahdollista. Jeesuksen kohdattuani tajusin lähes välittömästi, että uni, jonka äitini minulle kertoi, oli tullut Jumalalta. Ihmettelemäni timantti oli Jeesus.

11. kerran mennessäni vankilaan, ensimmäistä kertaa oma-aloitteisesti, tapasin pitkäaikaisen vankilakaverini vankilan kongilla. Kerroin hänelle, että olen tullut uskoon. Kerroin, että Jeesus on tullut elämään. Sanoin, saaneeni syntini anteeksi ja uuden elämän voiman. Totetin hänelle, että tämä on minulle viimeinen kerta vankilassa, koska olen löytänyt jotain niin hyvää, etten sitä oikein kykene kuvailemaan. Tiedän olevani vapaa, ja että elämäni on muuttunut. Kaverini kysyi minulta: ”Etkö enää muuta keksinyt, kuin mennä Jumalan selän taakse piiloon? Mietin hetken ja vastasin: ”En ja harmittaa etten tätä aiemmin tajunnut. Tule turvaan sinäkin.”

Vankila- ja päihdekierteeni katkesivat uskoon tulemiseen. Elämässäni on ollut paljon vaikeuksia, mutta uusi elämän voima ja sosiaalisten suhteiden muuttuminen ovat auttaneet selviytymään.

Seurakunta ja Jyväskylän Katulähetys ovat tulleet merkityksellisiksi elämässäni

Nyt on 20 vuotta kulunut. Paljon on tapahtunut hyvää joskin vaikeuksiakin on riittänyt, ja minusta on pidetty huolta niin kuin Raamattu lupaa. Seurakunta ja Jyväskylän Katulähetys ovat tulleet merkityksellisiksi elämässäni. Näistä yhteisöistä on löytynyt ne ihmiset, jotka ovat jaksaneet tukea, uskoa ja antaa anteeksi.

Ari Saatola

Jarmo ja Arja Honkasalo sekä Tarja Hiltunen.

Petri Laitinen saarnasi sunnuntain jumalanpalveluksessa.

Katulähetyskansion vaihto Jyväskylästä Kokkolaan.

Kyösti Kytöjoen ja Andras Szabon konsertti.

Kokousväkeä.

Katulähetystyöntekijä Rovaniemeltä:

Esko syntyi syksyllä 1952 esikoisena perheeseen, jossa isä oli ollut mukana sodassa ja äidillä oli kokemukset evakkoretkestä. Myöhemmin äiti opetti lapsille rukouksesta ja Levolle lasken Luojani -rukous on ollut pysyvä osa Eskon elämää pienestä pitäen. Iän karttuessa tulivat monenlaiset maailman kivikot ”iloliemineen” tutuiksi.

Nelikymppisenä Eskon ajatukset kääntyivät kohti tulevia aikoja: ajassa ja tulevassa. Eräänä päivänä hän löysi itsensä kotikirkostaan Rovaniemellä. Kirkon viimeisessä penkissä istuen hän tunsi halua mennä ehtoolliselle. Sitä tunnetta latisti ajatukset: ”älä mene, kaikki nauravat sinulle, ei sinulla ole hyviä vaatteita, toiset pilkkaavat sinua, älä mene.” Esko kuitenkin uskoi, että ehtoollinen poistaa alkoholin himon. Kuullessaan papin lausumat ehtoolliskutsusanat hänelle kirkastui: myös että Saatana uskoo Jumalan voimaan ja sen vuoksi estelee. Ehtoollishetkessä ei ollut mitään erikoista, mutta kotimatalla Esko tunsi olevansa vapaa alkoholista. Päästyään kotiin, hän kaatoi kaikki juomat viemäriin ja sai aloittaa raittiin miehen elämän tuomiosunnuntaina 1995.

Raittiuden alkutaipaleesta alkoi Jumalan Sanan opiskelu ja Raamatun lukeminen. Esko suoritti myös raamattukurssuja. Hän pääsi työskentelemään vapaaehtoisena päihdeongelmaisten kanssa. Tehtävään kuului muun muassa hartauksien pitäminen ja hän sai kertoa omakohtaisesta suuresta elämän muutoksesta. Esko pääsi projektityöntekijäkurssille yliopistolle ja myöhemmin vielä kristilliseen opistoon lukemaan saarnalupakirjatutkintoa. Vuoden 2000 loppukesästä hänet kutsuttiin kristilliseen päihdeongelmaisten tukipaikkaan Rovaniemen Päiväkeskukseen.

Esko koki nopeasti olevansa oikeassa paikassa ja kuuluvansa joukkoon Rovaniemen Päiväkes-

kuksessa. Päiväkeskuksessa kävijät eivät olleet päällisin puolin kovinkaan kristillistä elämää viettäviä. Nopeasti hän silti jo huomasi olevansa tekemisissä juuri niiden henkilöiden kanssa, joille Jumalan Sana ja rukoukset olivat läheisiä sydämen asioita. Syvemmän luottamuksen synnyttyä heidän keskuudessa, hän koki, ettei enää ole vain Sanaa antavana osapuolena, vaan että Sana olikin yhteistä.

Vuikoittaiset hartaushetket kuuluivat päiväkeskuksen toimintaan alusta alkaen. Niissä tapahtui monia yllätyksiä. Jostain syystä hartaushetket päättyivät, mutta Päiväkeskuksen kävijät vaativat hartaushetkien uudelleen aloittamista ja he lupasivat ottaa niistä vastuun. He saivat yksityisenä toimimiseen kannustusta hartauksille siunausten saattelemina. Päiväkeskuksen hartauksille saatiin pitäjiä monista eri seurakunnista. Nopeasti Sanaa ja soppaa -sunnuntaihartausten vastuuhenkilöt olivat löytäneet koko vuodeksi.

Sanaa ja soppaa, ja juuri tässä järjestyksessä. Päiväkeskuksen kävijät hoitivat vastuullisesti omat ”leiviskänsä”: he aloittivat sunnuntaina olevan hartauden järjestelyt jo perjantaina. He tulivat tilaisuuteen selvinpäin ja ajallansa, ja heistä näki, että he kunnioittivat tilaisuutta. He kunnioittivat tilaisuutta, koska he kokivat sen heidän omaksi jumalanpalvelushetkeksen. Näissä hartauksissa tuli synnintunnustuksen sanat ”tuomitse minut Jumala, mutta älä hylkää minua” hyvin kirjaimellisesti todeksi. Monesti hartauden jälkeen keskusteltiin päihteidenkäyttäjän elämäntavoista ja tuomioista. Sanat ”Älä hylkää minua.” elettiin toisistaan huolehtimisen kautta todeksi ja uskottiin ettei Jumala hylkää vaikka maailma hylkii.

Teksti: **Pertti Ahokas**

Katulähetysveteraani **Harras Salonen** nukkui pois vaikean sairauden murta-
mana 79 vuotiaana Porissa. Harraksen
nuoruus oli levotonta ja päihteiden
sävyttämää, kunnes uskoontulo muutti
miehen. Noin 40 vuotta sitten Katu-
lähetyksen kokouksessa Harras teki
täyskäännöksen ja lähti seuraamaan
Jeesusta. Hänen mottonsa oli ”katulähe-
tys on kotini.” Katulähetyksen kesä- ja
talvipäivät olivat kohokohtia Harraksen
elämässä. Vielä viime talvena vaikeasta
sairaudesta huolimatta hän oli muka-
na Porin Silokallion talvipäivillä. Kuopi-
on kesäpäiviltä saamansa kortti oli kallis
aarre hänelle. Harras jaksoi käydä vielä
koko kevään katulähetyskokouksissa.

Harras Salonen

Kesä vei voimat ja hän nukkui pois.
Katulähetysväki oli häntä saattelemas-
sa. Syksyllä katulähetyksen alkaessa
Harraksen paikka on tyhjänä.

Porin Katulähetysväki

jatkoa sivulta 7

lä on totuttu käyttämään viiniä ruuan kanssa.
Suomessa on kuitenkin erilainen perinne, ja
usein juominen on humalahakuista.
Palmi pohtiikin, kuinka paljon vahinkoa ehtii
tapahtua sillä aikaa, kun suomalaiset opettelevat
ihaillemaansa keskieurooppalaista alkoholi-
kulttuuria. Kulttuurin **muutos kun vaatii
aina aikaa, todennäköisesti useamman
sukupolven.**

– Kuinka moni nuori ehtii sairastua ja jäädä
koukkuun? Yhdenkin ihmisen elämä on tär-
keä. Yksikin koukkuun jäänyt on liikaa, hän
painottaa.

Julkaistu Hyvä Sanoma lehdessä 2018

Lukijan lähettämä kuva.

Suomen Katulähetysliitto ry. - Finlans gatumissionsförbundet rf.

Postiosoite: : Puheenjohtaja **Pekka Arposuo**
Huoltokuja 3 40800 Vaajakoski, 0400849710
Pankkitili: FI1857108320076675

www.katulahetysliitto.org

HALLITUS 2018:

Puheenjohtaja
Pekka Arposuo, Huoltokuja 3,
40800 Vaajakoski
0400 849 710
[pekka.arposuo\(at\)gmail.com](mailto:pekka.arposuo(at)gmail.com)

Sihteeri
Sirpa Arposuo Jyväskylä
040 757 9817
[sirpa.arposuo\(at\)arposuo.fi](mailto:sirpa.arposuo(at)arposuo.fi)

Inger Eronen, Pori
044 291 9124
[inger.m.eronen\(at\)gmail.com](mailto:inger.m.eronen(at)gmail.com)

Juha Willman, Kuopio
[jussivonwillman\(at\)luukku.com](mailto:jussivonwillman(at)luukku.com),
040164 1343

Sinikka Vilen, Tampere 0407345914
[sinikka.vilen46\(at\)gmail.com](mailto:sinikka.vilen46(at)gmail.com)

Kauko Laaksamo, Hanko
(019) 248 3185, 050 564 0168 k
[kausamo\(at\)jippii.fi](mailto:kausamo(at)jippii.fi)

Petri Laitinen, Pyhäranta
044 068 4903
[petri.laitinen\(at\)evl.fi](mailto:petri.laitinen(at)evl.fi)

Alli Petterson, Pyörönkaari 26
[alli.petterson\(at\)gmail.com](mailto:alli.petterson(at)gmail.com)
044 506 4105

Taloudenhoito:
Tilitoimisto **Anne-Maija Koivisto 0456512020**
[a-m.koivisto\(at\)co.inet.fi](mailto:a-m.koivisto(at)co.inet.fi)